

Emilia Ketunmaa

Sinun elämäsi, minun

Sinä kutsut sitä elämäksesi,
minä viihteekseni

Sinun elämäsi, minun

Emilia Ketunmaa

Sinun elämäsi, minun

© 2025 Emilia Ketunmaa ja Kustantamo Sivullinen

Taitto: Eeva Lamminen

ISBN 978-952-65851-0-9

ISBN 978-952-65851-1-6 (PDF)

ISBN 978-952-65851-2-3 (EPUB)

Painettu EU:ssa

Puolisolleni Samulille – ja Creedence Clearwater Revivalille, jonka
tuotantoa huudatin koko kirjoitusprosessin ajan.

PROLOGI

Toukokuun 31. päivä

Vilkaisen prepaid-puhelintani. 23:55. *Ei vielä.* Sullon Nokian mustan yksinollavitosen takaisin mustien housujeni taskuun.

Astut näkyviin, silkkisen vaaleat hiuksesi kimallellen olohuoneesi design-jalkalampun valossa. Paljonko tuokin maksoi? Ikeasta olisit löytänyt vastaavan, jonka hintalapussa olisi ollut kolme nollaa vähemmän. Tiedän tämän siksi, koska ostin sieltä sellaisen nähtyäni sinun omasi. Siirrät katseesi takapihallesi, ja katseemme kohtaavat. Paitsi etteivät kuitenkaan, sillä *sinä* et näe *minua*. Mitä katsot? Ulkomaisen puutarhurisi – jonka nimeä et ikinä vaivautunut opettelemaan (se on Marios, vaikket tule tällä tiedolla enää mitään tekemäänkään) – huolella hoitamaa pihaasi? Ulkouima-allastasi, joita yleensä näkee maapallon toisella puolen? Vahtikoiraasi Rexiä, jonka vapautin juuri tuija-aitasi takaa aukeavaan metsään? Sitä suurta tammea, jonka taakse olen nyt kyykistynyt? Mitä mietit? Sitä viestiä, jonka lähetin sinulle vain hetkeä aiemmin? Tunnetko läsnäoloni?

Haistatko vaaran?

Luot vielä yhden katseen hämääjän pihaasi, kunnes käännyt ja suuntaat kohti keittiötäsi. *Ei vieläkään.* Lasken käteni housujeni vyötärönauhalle, Glockin G19 ysimilliselle. Sen kylmä piippu nuolee hikistä reittäni, odottaen. *Kohta.*

Avaat keittiösi kaappeja, sormesi tanssahtelevat astioiden päällä tarttumatta mihinkään. Mitä etsit? Samppanjalasejasiko? Siirsit ne viime viikolla olohuoneen lasivitriiniin, muistatko? Lakatut kyntesi tarttuvat Iittalan

viinilasiin, jonka lasket marmoriselle tasolle. *Ihan kohta*. Kumarrut nostaamaan viinipulloa tason alle kustomoidusta viinikaapista, vaikka tiedän, että alakerrassasi on viinikellari. Siristän silmiäni pullolle, jonka nimeä en osaisi lausua, vaikka yrittäisin. Saako sitä edes Alkosta, vai kuljetetaanko sekin sinulle rapakon toiselta puolen? Nyt viinilasisi on täysi, ja niin alkaa olla mittanikin.

Ristit sirot jalkasi allesi ja kääriydyt miehesi häöpäivälahjaksi sinulle Stockmannilta ostamaan kashmirtorkkupeittoon. Tiedän tämän siksi, koska olin mukana valitsemassa sitä. Napsautat elämääkin suuremman televisiosi päälle, muttet katso sitä. Vilkaisten kännykkääni. 23:59. Nousen ylös, tuliterät maihinnousukenkäni jäykkinä nilkoissani. Astelen pitkin liuskeki-vipolkua, varovaisesti, hiljaisesti. *Päättäväisesti*. Pysähdyn takaovesi oviaukolla, jota valaiseva lamppu on hajonnut. Huomasitko sitä? Mietitkö, mitä sille on tapahtunut? *Minä* tapahduin sille. Aivan kuten *minä* aion tapahtua sinulle pian.

Etsin katseellani avainjemmaasi, joka löytyy nopeasti. Vinkkinä sinulle, vaikket vinkillä pian mitään teekään: avainkivi on hyvä idea, jos ovellasi on muitakin kiviä. Nyt kotiavaimesi ovat piilossa tekokivessä, joka ei ole lainkaan piilossa muuten tavaroista paljaalla ja pelkistetyllä verannallasi.

Sullon käteni XXL:stä pilkkahintaan ostettuihin nahkahansikkaisiin ja nostan avaimen käteeni. Mikä tuo ääni oli? Tiputitko viinilasisi? No, jos jotain positiivista, sinun ei tarvitse sitä siivota. Lasken toisen käteni vyötärönauhasta pilkottavaan Glockiin. Vedän syvään henkeä ja nielaisen. Odotan hetken, sitten toisen. Osaatko odottaa minua? Onko meillä sellainen yhteys? Television – jota et katso – ääni kuuluu etuovellesi asti. Salatut elämät, ehkä? Pitäisikö minun koputtaa? Kuulisitko sitä? *Eikö sitä sanota, että kuolema koputtaa kolmesti?* Joskin pian se astuu sisään, koputtamatta. Yhdeksännen tovin kohdalla asetan avaimen oveen ja käänän, aseeni piippu nyt kohdistettuna surullisen beigeen asuntoosi.

Nyt.

OSA I: Ursula

Tammikuu

1

Kuutisen kuukautta aiemmin

Kynttiläillallinen, katettu kahdelle. Valkoinen pöytäliina pyöreällä pöydällä, aivan kuin jossakin Helsingin pintaliidon suosimista kalliimista ravintoloista, joihin rahvaalla ei ole varaa. Hopeinen tarjotin, joka on peitetty kuvulla. Mitä se kätkee sisäänsä? Hanhenmaksaa? Kaviaaria? Wagyu-pihviä? Kymmenen kiloa sahramia? Kymmenen kiloa kokaiinia? Kasan kryptovaluuttoja? Jotain muuta, johon ymmärrykseni ei riitä? Koh-ta se selviää.

Kauluspaita, hihat kääritty ylös. Suonikkaat käsivarret ja voimakkaat ranteet, joista vasenta koristaa kultahopearannekkeinen kello. *Rolex*. Ruskea nahkasalkku, jonka etumukseen on painettu Plutus Horizon tylsine logoineen.

”Miten meni työpäivä?”

Siirrät katseesi kupuun hymyn tanssahdellessa suunpielissäsi.

”Näytät hyvältä.”

Lasket pöydälle Iittalan viinilasit, joista ei ole poistettu punaisia tarroja. Miksi olisikaan? Eiväthän ne olisi statussymboleita niistä riisuttuina. Sinun statuksesi on tosin selvä jo ensi vilkaisulla, eikä sitä tarvitsisi sen enempää korostaa. En syyttele sinua – älä ymmärrä väärin – sillä saattaisin itse tehdä samoin.

”Mitä viiniä juotaisiin?”

Valkoistako? Sopisiko se mysteerikuvun suojaaman salaisuuden seuraksi? Ei, valitset punaisen, jonka etikettiä tiiraillet nyökäten hyväksyvästi.

Mitä vuosikertaa se on? Onko se tältä vuosituhannelta vai joltain aiemmalta? Älä pidä minua jännityksessä! Onko se aromikasta, marjaista vai kenties paahteista? Sinulla on ainakin varaa valita.

Kysytkö mieheltäsi samat kysymykset, jotka kysyin juuri mielessäni? Mitä hänen työpäivänsä meni? Kerroitko, että hän näyttää hyvältä? Vastasiko hän, että niin näytät sinäkin? Sinä nimittäin näytät enemmän kuin hyvältä. Kultaa kimaltavat hiuksesi roikkuvat vapaina siroilla harteillasi, punamaalatut huulesi kutsuvat miestäsi pariinsa, muodostavat sivistyneitä lauseita, vapauttavat heleän äänesi.

Entrecôtea – ei, vaan karitsaa. Kuvun alta paljastuu jotakin muutakin, ehkä höyrytettyjä vihanneksia? Tiedän, että jokainen ateriasi sisältää vähintään ruokasuositusten mukaiset määrät – puoli kiloa – kasviksia. Pidät itsestäsi ja linjoistasi huolta, ja se näkyy. Se näkyy viikoittaisten tennistuntiesi muovaamista käsivarsistasi, pilateksen tuomista vatsalihaksistasi ja joogan suomasta mielenrauhastasi. Haarukoit kasviksia lautasellesi muodostaen miehellesi sanoja, joita en kuule. Ehkä kerrot hänelle aamun tennistunnista, jolla loistit ja rökitit kuumen valmentajasi? Tai ehkä tämä antoi sinun voittaa. Vai puhuttekko viinistä? Nautitteko siitä?

Miehesi kävelee avokeittiöönne ja kantaa pöytään viinipullon vieruska-veriksi kuohuvaa. Mitä juhlitte? Jotain uutta asiakkuuttako? Vai onko elämäanne yhtä juhlaa? Minun silmiini on, ja kilistelisin sille joka ilta. Vaimea musiikki kuuluu asunnostanne aina takapihanne perukoille saakka. Jotain klassista, ehkä. Antonio Vivaldin Neljä vuodenaikaa? Tuskin, mutta se on ainoa tuon genren kappale, jonka osaan nimetä. Samppanjapullon korkki lentää jonnekin design-sohvanne taakse. Nauratte. Minäkin huomaan nauravani.

Annan katseeni vaeltaa asunnossanne, joka on pääosin seinistä riisuttu. Avohuoneet, kai ne ovat nykyajan trendejä? On pelkistettyä takkaa, eleganttia joulukuusta, korkeita kattoja, minimalistista keittiötä, toinen toistaan yllällisempiä sisustuselementtejä, kaikki viisikymmentä beigen sävyä. Tiesittekö, että olohuoneenne kuusimetrisistä ikkunoista näkee näin hyvin sisään – niin ylä- kuin alakertaan – kiitos modernin ja parvimaisen

ratkaisunne? Tiesittekö, että asutte näyttämöllä, elätte teatteria, jota kuka tahansa ohikulkija voi seurata? Ehkä siksi pihallenne on istutettu korkea tuija-aita, joka pitää uteliaat silmäparit poissa kotinne nurkista.

No, ainakin osan niistä.

Syötte illallistanne klassisen musiikin säestyksellä, syvällä sivistyneessä keskustelussa. Siro ja kilometrin mittainen jalkasi hieroo miehesi puvunhousun lahjetta katseesi lähetellessä ehdotuksia, jotka eivät jää minulle epäselviksi – tuskin miehellesikään.

Älkää menkö vielä.

Miehesi nielaisee ja tiputtaa aterimensa lautaselle. Toivottavasti arvoastiaan ei tullut kolhuja. Jos tuli, voit hakea Stockmannilta uusia heti aamujoogasi jälkeen. Miehesi kaappaa sinut syliinsä ja askeltaa läpi olohuoneen, kuin saalistamaansa antilooppia ylpeydellä kantava luolamies. Matkanne jatkuu kohti portaikkoa ja siitä yläkertaan, jossa häviätte hetkeksi näkyvistä, kunnes ilmestytte uudelleen näkökenttäni, nyt makuuhuoneestanne, jonka oven kuitenkin suljette perässänne. Nostan katseeni makuuhuoneen ikkunaan, mutta liian myöhään, sillä sekin on peitetty verhoilla.

Tuijotan hetken ikkunaa, kunnes häviän yön varjoihin.

2

Edellisiltana kolaamani pihatie on yön aikana satanut umpeen, ja lunta tuntuu olevan puoli metriä enemmän kuin kymmenen minuuttia sitten. Miten maailmassa voi riittää näin paljon lunta, kun sitä tuntuu nytkin olevan yli metri pelkästään vasemmassa talvisaappaassani? Saappaassani, jossa tuntuu olevan reikä pohjassa. Tarvon kohti pihan perukoilla olevaa varastoa kiroten.

Oletkohan *sinä* koskaan joutunut luomaan lunta vai hoitaako puutarhurisi tai henkilökohtainen lumenkolaajasi senkin? Vai onkohan sinulla lumilinko? Muistan nähneeni pihanne nurkassa jonkinlaisen vempaimen, joka saattaisi nyt tarkemmin ajateltuna olla tällainen. Antaisitko sitä minulle lainaan, jos oikein kauniisti kysyisin?

Onneksi lämpötila on tipahtanut reippaasti pakkasasteiden puolelle ja lumi on puuterimaisen kevyttä. Tietä kaukaisesti ja kinttupolkua läheisesti muistuttava ura johtaa nyt Juoksuhaudantien postilaatikoilta kotitalolleni, joten lasken kolan käsistäni, joiden sormet ovat väriltään jotakin sinisen ja valkoisen välimaastossa. Pitäisi ostaa uudet lapaset, mutta *tyhjästä on paha nyhjäistä* – mutta mitä sinä sellaisesta tietäisit? Astelen postilaatikolle, joka on jäätynyt kiinni. Yhdellä mojavalla nyrkiniskulla luukku lävähtää auki, ja jalkojeni juureen tipahtaa kasa ilmaisjakelulehtiä ja kirjeitä, joista valtaosa on Kaleville, jonka tuvan yläkerran yksiötä vuokraan. Katseeni osuu sukunimeeni, ja nostan kirjeen päällimmäiseksi. Lantti Capital. *Voi helvetti*. Ry pistän perintätoimiston lähettämän kirjeen nyrkkiini.

Askellan saappaat litisten verannalle ja siitä eteiseen, jossa tamppaan lumisia jalkojani lumiukkokuvioiseen mattoon.

”Haloo”, huikkaan olohuoneessa istuvalle Kaleville, joka ei hievahdaakaan. *Nytkö se potkaisi tyhjää? Se tästä päivästä vielä puuttuisi.*

”KALEVI?” nostan äänenvoimakkuuttani niin, että pelkään perintöseinäkellon tipahtavan paikoiltaan.

”Mikä oli?” puolikuuro mies mutisee ja kääntyy kankeasti kohtaamaan minut.

”NYT ON POLKU TEHTY KADULTA OVELLE”, kailotan ja selvitän kurkkuani. ”JA TÄÄLLÄ ON KIRJEET JA LEHDET, JOTKA HAIN POSTILAATIKOSTA.”

”Missä on kirves?”

”KIR-JEET, OLE HYVÄ”, ölisen.

”Jaa, kiitos. Kahveeta?” Kalevi kysyy luoden katseen tuvan keittiöön, kuitenkin vaivautumatta nousemaan kiikkustuolistaan.

”VOIN LAITTA SINULLE, MUTTEN EHDI ITSE JÄÄDÄ JUOMAAN”, selitän.

”Mikä oli?”

”ETTÄ KEITÄN SINULLE, MUTTA MULLA EI OLE AIKAA JÄÄDÄ JUOMAAN. MULLA ON SE TYÖHAASTATTELU, MUISTATKO?”

Kalevi nostaa katseensa ristikkolehdestään. ”Mitä sinä siinä kailotat?”

Vilkaisen luisevan miehen hiuksetonta ohimoa ja siitä hänen karvais-ta korvaansa, josta pilkottaa kuulolaite, jota hän ei tunnu yleensä pitävän päällä. Suljen silmäni ja huokaisen. ”Niin että mulla on se työhaastattelu tänään.”

Askellan keittiöön ja mittaan huolellisesti Juhla Mokkaa jo parhaat ja sitten tyydyttävät päivänsä nähneeseen kahvinkeittimeen. ”Sinne Plutus Horizoniin. Muistatko, kun kerroin siitä viime viikolla? Se sijoituspaikka. Tai talousneuvopaikka.” *Älä kysy, en osaa vastata.*

”Jaa. Joo, hienoa. Mahtavaa”, Kalevi mutisee nyt keskittymisensä jälleen ristikkossaan. *Ristikkokaupunki, Akaa.* ”Kolaatko samalla polun tuosta ovel-ta Juoksuhaudantielle? Ja haetko postit?”

Puren hampaitani yhteen ja lasken miehen oravakuvioisen kahvikupin sohvapöydälle kirjeiden viereen. Vilkaisten pähkinäpuista seinäkelloa, jonka

viisarit osoittavat aamuyhdeksää. *Apua, nyt ei ole varaa myöhästyä!* Ravaan takaisin kohti eteistä ja siitä värikkäällä räsymatolla päällystettyä portaikkoa, josta syöksyn yksiööni. Silmäilen vaatekaappina toimivan lipaston laattikkoa etsien katseellani jotakin sellaista, joka huutaa, että minut kannattaa palkata. ”Minä olen se, jota olette etsineet!” Päädyn repimään koko laatiikon ulos ja kaatamaan sen sisällön lattialle.

Valkoinen kauluspaita ja suorat housut – eivätkö ne viesti ammattimaisuudesta? Vai näyttäisinkö tarjoilijalta, yhdeltä monista palvelijoistanne? Ei, *business casual* lieenee paras vaihtoehto. Nostan käsiini mustan t-paidan, jota mallailen huonosti istuvien suorien housujen rinnalle. Alaosa huutaa bisnestä, yläosa kasuaalia. Ehkä *liian* kasuaalia? Viskaan paidan takaisin lattialle. Katseeni osuu vaaleanpunaiseen villapaitaan, joka on tosin valmistettu jostakin keinokuidusta ja ostettu jonkun pikamuotipuljun poistomyyntistä. Mutta eihän sitä kukaan päälle päin näe.

Vedän asukokonaisuuden päälleni ja vilkaisen itseäni peilistä. Polvista pussittavat housut ja muodoton villapaita roikkuvat ylläni peittäen alleen ruumiinrakenteeni, joka ei ole ehkä yhtä kaunis kuin omasi, muttei kovin kaukanaakaan siitä. Suorat housut ovat lahkeista liian lyhyet, mutta talvisaappaat suojaavat paljaita nilkkojani. Tummanruskeat hiukseni sojottavat oikeaan ja vasempaan, vaikka olen suihkuttanut niihin pullollisen lähikaupan vahvinta lakkaa. Ruskeita silmiäni ympäröivät vaatimattomat, lyhyet rajaukset ja huuliani mitänsanomaton vaaleanpunainen kiilto. *Tarpeeksi hyvä.*

Nappaan naulakosta harmaan UFFilta löytämäni villakangastakin ja mustan nahkalaukkuni ja hölkkään kohti alakertaa hokien mielessäni harjoittelemiani vuorosanoja. ”Miksi hait tänne?” ”Haluan olla mukana tekevässä jotain suurta”, ”Mitkä ovat vahvuutesi?” ”Olen järjestelmällinen ja ahkera. Minulla on hyvä numeropää, ja nautin asioiden järjestyksessä pitämisestä.” ”Entä heikkoutesi – mitä ne ovat?” ”Saatan välillä olla jopa liian pikkutarkka.”

Plutus Horizon, täältä tullaan. Ja *sinä*, kohta nähdään.

3

”Saatan välillä olla jopa liiankin... pikkutarkka.”

Toimiston seinäkello tikittää puolikuolleen viikunapuun päällä. *Mitä, eikö Marios hoida liiketilojesi kasveja omiesi lisäksi?* Kämmenteni ovat hien tahrimat ja kurkkuani kuivaa. *Kakista ulos, sainko paikan?* Miehesi laskee katseensa vihkoon, johon on raapustanut muistiinpanoja koko haastattelun ajan. Mitä hän on kirjoittanut minusta? Sainko hänet vakuutettua? Huusivatko vastaukseni sitä, että minut kannattaa palkata? Että tässä minä olen! Olen viimein saapunut, läpi kuumen aavikon ja kylmän jäätikön, läpi kaikkien Danten helvetin tasojen, tässä on liplatus laineitten ja tässä on huojunta honkien! Olen tässä, valmiina ja valppaana, paikkaamaan edellistä assistenttia! Sitä, joka ei ilmeisesti ollut tarpeeksi pikkutarkka, ei nauttinut asioiden järjestyksessä pitämisestä, ei ollut tarpeeksi ahkera. Näitä asioita ainakin korostitte työpaikkailmoituksessa.

”Kuule”, miehesi aloittaa, ja minä odotan. ”Tämähän kuulostaa oikein loistavalta. Ja olen kuullut sinusta pelkkää hyvää.”

Sanotaanko kaikille työpaikkaa hakeville nämä samat sanat? Ei minusta ole kukaan mitään sanonut. Yritätkö saada työnhakijat tuntemaan olonsa arvostetuiksi ennen kuin lähetätte heille viestiä, joka alkaa sanoin ”valitettavasti valintamme ei tällä kertaa...”?

”Yksi kysymys tulee vielä mieleen...”, miehesi sanoo silmäillen muistiinpanojaan.

Mikä? Olivatko vuorosanani puutteelliset? Enkö miettinyt kaikkiin vastauksia? Enkö kysynyt oikeita kysymyksiä? Ei minulla ole enää mitään, mitä sanoa, ja olen huono improvisoimaan. Enkö sovikaan tänne rikkaiden mekkaan, sijoittajien paratiisiin? Johtuuko se bussimatkan aikana levin-

neestä meikistäni, jota yritin parhaani mukaan korjailla ala-aulan vessassa siinä kuitenkin onnistumatta? *Mitä oikein haluat?* Laulanko Säkijärven polkan, jonka sanat osaan – kiitos Kalevin musiikkimaun – ulkoa? Heittäydynkö lattialle anelemaan? Tulenko hoitamaan teidänkin lumityönne? Helveti, voin kolata koko toimiston ja kaikkien työntekijöiden pihatiet timanttiseen kuntoon, jos vain annatte minulle mahdollisuuden!

”...milloin voisit aloittaa?”

Vapautan hengenvedon, jota en huomannut pidättäväni. Miehesi – jonka nimen tiedän nyt ihan virallisesti olevan Jarkko Kultalahti – katselee minua tummien kulmiensa alta. Hänen vihreät silmänsä porautuvat omiini, ja jalkani muuttuvat hyytelöksi. Mitä hän näkee minussa? Potentiaalisen kumppanin? Vaimonsa? Vai pelkän assistentin – mutta loistavan sellaisen?

”Vaikka heti”, vastaan epäröimättä.

Jarkko nousee seisomaan, minä perässä. Miehesi on jopa sinua pidempi, ja joudun katselemaan hänen komeuttaan suoraan alhaalta päin. Jarkko nostaa kätensä pöydän päälle, ja katseeni osuu paksuun kultasormukseen hänen vasemmassa nimettömässään. Sinun omasi on valkokultaa, mikseiivät sormuksenne soinnu yhteen? Pyyhkäisen omaa sormuksetonta kättäni housuihini ja tartun miehesi käteen.

”Tervetuloa Plutus Horizonsiin.”

Katseeni vaeltaa avotoimiston työpöydästä toiseen. Jonkun pöytää koristaa kuva punahiuksisesta naisesta, joka syleilee niin ikään punahiuksisista taa-peroa, ja taustalla joku raapii takapuoltaan jollakin eksoottisella rannalla. Toisen pöydällä on tyhjä kahvikuppi ja auki jätetty kansio, jonka teksteistä en saa selvää. Kolmannen pöytä on laulavaa kaktusta lukuun ottamatta tyhjä, ja neljännellä on valokuva Egyptistä ja korillinen stressipalloja, jotka ovat niiden kuluneiden pintojen perusteella olleet ahkerassa käytössä. Kai sijoitusneuvojen antaminen sitten on stressaavaa – mitä tällainen tavan kansalainen siitä ymmärtäisikään?

Minun pöytäni on tyhjä, joskaan se ei ole avotoimiston puolella. Ei, *minä* kipusin uratikkaita heti kaksi askelmaa kerrallaan hypäten matkasta ja tipahtaen Jarkon huoneen viereiseen – joskin pienempään – työhuonee-

seen. Nostan takkini huoneen nurkkaan asetettuun naulakkoon ja lasken laukkuni sen viereiselle nahkapäällysteiselle sohvalle. *Beigelle* niin kuin kotiisi. Vilkaisen ulos oven viereisestä ikkunasta kohti avotoimistoa, josta kantautuva puheensorina kuuluu puoliavonaisesta ovesta sisään, mutta sanat hukkuvat jonnekin matkalle.

Käynnistän tietokoneen, joka herää hetken pohdittuaan henkiin. Kirjaudun sisään minulle juuri luodulla käyttäjällä, UrsulaMattila, ja salasalla, jonka joudun luntaamaan taskuun tunkemastani lapusta. xQ18wt-Gj45xL!iX. Pakko vaihtaa tämä joksikin muuksi. JukkaPalmu15, kuten kaikilla tileilläni Gmailista LinkedIniin.

Eteeni avautuu Excel-taulukko, jota silmäilen yrittäen saada siitä selvää parhaani mukaan. *Minulla on hyvä numeropää, numeropää, -ropää, -pää, -ää. Ääää!* Valhe kaikuu pääni sisällä poukkoillen siellä kuin pingispallo. Numerot ovat kuin hepreaa, ja jouduin kirjoittamaan ylioppilaskirjoituksissa ruotsin matematiikan sijaan, sillä edes lyhyt oppimäärä ei mahtunut paksuun kallooni. Lukiosta en tosin koskaan edes päätynyt puuttuvien kurssien takia valmistumaan, vaan vaihdoin ammattikoulun puolelle. Varsinaisista opinnoistani en joutunut valehtelemaan, sillä merkonomien paperit todella löytyvät jostakin yöpöytäni laatikoiden syövereistä, joskin kurssikaverini taisi suorittaa matematiikkaan liittyvät tehtävät puolestani pientä vaivanmaksua vastaan.

Siirryn Excelistä Outlookin kalenteriin ja pikaluen päivän agendan. Lounas sijoittajan kanssa, kello 11:30. Golfia 13:00. *Keskellä talvea?* Avaan kalenterimuistutuksen tiedot. Golf-simulaattori Salmisaaressa. Kaikkea kanssa. Rikkailla on hovit, mutta ilmeisen paskat sellaiset. Katseeni osuu työhuoneeni seinää koristavaan logoon. Plutus Horizon. Plutus – alun perin hyvän sadon jumala, nyt tuo muhkeiden pankkitilien, nopeiden urheiluautojen, yksityislentokoneiden ja kryptovaluuttasankarien jumala. Keksitkö sinä tuon nimen? Saitko siitä jonkinlaisen paljastusnäyn unessasi? Minä jouduin googlettamaan sen merkityksen.

Korkokenkien kopina kantautuu työhuoneeseeni, ja nostan katseeni kohti käytävää. *Sinä*. Astelet päämäärätietoisesti läpi avotoimiston – jossa

hikoileville alaisillesi luot sievän hymyn – kohti miehesi toimistoa. Kunnes pysähdyt työhuoneeni oviaukolle ja katsot minua.

”Hei?” lausut kysyvästi leveän hymyn hiippiessä punamaalatuille huulillesi. Näetkö jotain sellaista, jota et osaa paikantaa? Vai olenko niin harmaa, niin tavallinen, että hukun työhuoneeni seiniin? ”Oletko sinä...”

”Uusi assistentti, Ursula Mattila”, lausun ja nousen ylös.

Kenkieni mukana tuoma lumi on sulanut jalkojeni juureen, ja työpöytäni alla on nyt pientä järkeä muistuttava lammikko. Sinun beiget kenkäsi ovat nahkaiset ja ennen kaikkea kuivat. Ajoitko suoraan toimiston parkkihalliin omasta, talosi alle rakennetusta, viinikellarin viereisestä autohallista hipaisemattakaan lumihankea? Siksikö sinulla ei ole edes takkia mukanas? Kannattaisi olla, sitä ei ikinä tiedä, milloin autosi leviää kesken työmatkan ja joudutkin värjötteleämään tien laidan kylmyydessä! No, ehkä tällaista tapahtuu vain rahvaalle Toyota Corolloineen ja Skoda Octavioineen, en muista koskaan nähneeni luksusautoa tienposkessa. Ojennan käteni sinulle, ja tartut siihen nopeasti.

”Vivian Kultalahti. Onpa mukava tavata! Ja sinähän pääsit aloittamaan nopeasti”, lausut. ”Hyvä siis, sillä apu on tarpeen.”

Vivian. Nimesikin on lähes yhtä kaunis kuin sinä.

”Totta kai”, sanon väläyttäen parhaan hymyni. ”On hienoa olla mukana muutoksessa, tekemässä jotain suurta.”

4

Sytytetty takka, kaksi höyryävää kuppia. Onko niissä glögiä? Onko siellä seassa jotakin arvokasta teidän viinikokoelmastanne? Jotain, jota minunkaltaiseni säilöisivät vuodesta toiseen odottaen oikeaa hetkeä sen korkaamiseen. Sopsisiko hääpäivä sellaiseksi? Tai viisikymppiset? Entä jokin suuri ylennys? Ei, ei ja ei. Viinipullon perisi joku, kun itse ehtisi kuolla pois odottaessa tarpeeksi juhlavaa aikaa, jota ei koskaan kuitenkaan tulisi. *Sinä* voisit surutta kaataa pullollisen sellaista maustamaan tavallisen arki-illan lihapataasi. Tai tuomaan prosentteja talvijuomaasi.

Syleilet kuumana höyryävää kuppia käsissäsi katsellen lumoavasti tanssahtelevia liekkejä suuressa mutta minimalistisessa takassasi. Miltä asuntosi näyttää siitä kulmasta? Tiedätkö, miltä se näyttää *minun* kulmastani? Tietäisit, jos viettäisit enemmän aikaa upealla pihallasi. Jos minulla olisi pihasi, pystyttäisin teltan sinne ja muuttaisin asumaan. Tai toisaalta silloinhan minulla olisi pihasi lisäksi myös talosi, joten unohda äskeinen.

Jarkko istuu sohvan selkänojalla hieroen hartioitasi, jotka ovat varmaan jumissa tenniksestä tai pilateksesta. Tai siitä rikkaan ja kauniin taakasta, jolla ei tosin ole painoa. Paitsi ehkä negatiivista sellaista: jotain, joka avaa jokaisen lihasjumisi, tunnelukkosi, solmuun menneet ajatuksesi? Minun hartiani ovat jumissa. Syynä on varmaan uusi työtuoli tai se kumara, johon huomasin jatkuvasti valuvani yrittäessäni saada selvää Excel-taulukoiden merkityksestä. Jos joudun joskus helvettiin, tiedän ainakin, minkä luojalle osoitan ensimmäisenä mieltäni.

Menikö miehesi lounaspalaveri sijoittajan kanssa hyvin? Kysytkö tätä häneltä? Minulle ei kerrottu mitään, ainakaan vielä. Selität jotain kätesi sinkoilla suuntaan ja toiseen liki roiskuttaen juotavaasi sohvalle. Onko sen

päälliset pestävät vai hylkivätkö ne likaa? Oletko koskaan viiltänyt kättäsi viinipullonavaajaan ja roiskinut niille verta? Lähtivätkö verijäljet pois?

Jarkko puree hampaitaan yhteen, tai siltä se ainakin kauempaa tarkasteltuna näyttää. Eikö tapaaminen mennytään hyvin? Astun askeleen lähemmäs. Nyt miehesi kädet ovat siirtyneet niskallesi. Ja käsien perässä huulet, jotka sivelevät kermanvaaleaa kaulaasi, maistelevat sileää ihoasi. Miltäköhän sinä maistut? Varmaan siltä samalta hajuvedeltä, jonka vaniljainen tuoksu tulvi nenäni esitellessäsi itsesi. Mitä näit minussa? Mitään *tuttua*? Tuskin. Varmaan pelkän kädenlämpöisen assistentin, joka toivottavasti hoitaisi hommansa edeltäjäänsä paremmin. Haluatko tutustua minuun? Vai tulemeko vaihtamaan satunnaiset, kohteliaat tervehdykset toimistolla tai ehkä virkistyspäivillä, jollaisiin tuskin osallistut?

Miksi toisaalta haluaisit käyttää aikaasi minunlaisiin, toissijaisiin kansalaisiin, joilla ei ole kattavaa sijoitussalkkua eikä kymmentä sijoitusasuntoa, jotka eivät puhu Exceliä, tulosta, futuuria ja muita sanoja, joiden merkityksiä en edes tiedä mutta joita kuulin ensimmäisen työpäiväni aikana? Sinun elämäsi on täydellistä. Sinun miehesi on raamikas, upea ja menestynyt – niin kuin sinäkin. *Tall dark and handsome*. Mikä klisee!

Hymysi on täydellinen, hampaasi suorat ja valkoiset. Valaiset huoneen kuin huoneen hymylläsi, olet auringonpilke synkässä talvipäivässä. Sinun laisesi ovat niitä, jotka katoavat, joutuvat keskelle rikosmysteereitä, joille ei löydy ratkaisuja. Tai ainakin sinun kaltaisiksesi tällaisia kuvaillaan. Minä siis lienen turvassa tällaisilta, sillä hymyni ei riitä valaisemaan edes vaatehuonetta, enkä pilkota pimeässä, vaan katoan sinne.

Kipinät tanssahtelevat edessäsi vain karatakseen savuna taivaalle savu-
piippusi kautta. Siellä sisällä mahtaa olla lämmin ja tunnelmallista. Minun sormeni ovat jälleen jäässä, mutta ensi palkastani aion panostaa uusiin lapsiin. Viet kupit tiskialtaaseen, mutta jätät ne tiskaamatta – kai teillä on siihenkin jonkinlainen palvelija palkattuna. Kiedot silkkistä aamutakkiasi kireämmälle paljastaen tiimalasivyötärösi. Sanot jotain Jarkolle, joka nyökkää vastaukseksi. Mitä sanoit? Koskiko se täydellistä elämääsi, täydellistä takkaasi, täydellistä miestäsi vai täydellistä vartaloasi? Askellat kohti portaikkoasi kuin tanssija, liu’uttaen aamutakkia pois päältäsi ja paljastaen vaa-

leat pakarasi, jotka ovat nekin pilateksen, tenniksen tai joogan muovaamat. Astelet kohti yläkerta ja kohti kylpyhuonetta, jonne katseeni ei yltä.

Peruutan tuija-aidalle ja vilkaisen sen läpi. Todettuani reittini selväksi, sujahdan aidan läpi ja katoan tammikuiseen iltaan.

Tiesitkö, että asut näyttämöllä, elät teatteria – jota kuka tahansa voi seurata?

Vivian Kultalahden elämä on täydellistä: vastoinkäymisistä riisuttua, Bollingerissa ja wagyu-pihveissä marinoitua. Naisen koti on kuin linna Maununnevan rintamamiestalojen ja keräämättömän koiranpaskan keskellä, kaikissa viidessäkymmenessä beigen sävyssään, aviomies kuin Hollywood-hurmuri ja sijoituspalveluita tarjoava bisnes täydessä kukoistuksessaan.

Sitä, mitä Vivian kutsuu elämäkseen, kutsuu Ursula Mattila viihteekseen, jota tämä seuraa omasta privaattikatsomostaan. Kyse on kuitenkin enemmän kuin puhtaasta viihteestä, ja pian kaksikon kohtalot kietoutuvat yhteen tavalla, jota kumpikaan naisista ei osannut odottaa.

Vivianilla on jotakin, mitä Ursula haluaa. Jotakin, mihin hän kokee olevansa oikeutettu...

... Mutta ovatko asiat kuitenkin niin yksinkertaisia?

ISBN 978-952-65851-0-9 KL 84.2

